

วิบากดีหรือวิบากชั่วก็ตาม (วิบากดีก็คือความสุขใจ อิ่มใจ ส่วนวิบากชั่วก็คือความทุกข์ใจ ร้อนใจ) และเมื่อจิตมีอุปาทาน จิตก็ยอมที่จะเกิดความสุขขึ้นมาจากด้วยเสมอ (คือวิบากดีก็ทำให้เกิดทุกข์ซ่อนเร้น ส่วนวิบากชั่วก็ทำให้เกิดทุกข์เปิดเผย) ซึ่งนี่ก็คือความหมายของคำว่า บุญและบาป ที่เป็นความหมายดั้งเดิม ที่เป็นความหมายของคำสอนในระดับปัญญาชน

แต่ความหมายของคำว่าบุญและบาปสมัยนี้เปลี่ยนไป คือคำว่าบุญกลับหมายถึง การทำความดีและมีผลดี (คือมีความสุขใจอิ่มใจจากการทำความดี) เท่านั้น ส่วนบาปก็หมายถึง การทำความผิดหรือความชั่ว แล้วมีผลไม่ดีหรือผลชั่ว (คือมีความทุกข์ใจ ร้อนใจ) เท่านั้น ซึ่งนี่คือความหมายของคำว่าบุญ-บาปในระดับศีลธรรม ดังนั้นเมื่อพบคำว่า บุญ-บาป เราก็ต้องแยกแยะให้ออกกว่าเป็นคำสอนระดับใด จะได้ไม่เข้าใจสับสน

การเวียนว่ายตายเกิดของพุทธศาสนา

พุทธศาสนาก็มีคำสอนเรื่องการเวียนว่ายตายเกิดด้วยเหมือนกัน แต่ไม่ใช่การเวียนว่ายตายเกิดทางร่างกายเหมือนคำสอนของศาสนาพราหมณ์ โดยการเวียนว่ายตายเกิดของพุทธศาสนา นี้ หมายถึง การเวียนว่ายตายเกิดทางจิตใจ คือพระพุทธเจ้าทรงสอนว่า โลกก็คือกายนี้ แล้วจิตก็มาเวียนว่ายตายเกิดอยู่ในกายนี้

คำว่า **วิกฎะสงสาร** แปลว่า **การเวียนเป็นวงกลม** คือเป็นอาการของจิตใฝ่มนุษย์ ที่เกิดการเวียนวนเป็นวงกลม คือเมื่อจิตเกิดกิเลส กิเลสก็จะผลักดันให้จิตทำกรรม เมื่อทำกรรมใดลงไปแล้วก็ยอมที่จะเกิดวิบาก เมื่อได้รับวิบากดี (คือความสุข) ก็จะทำให้จิตเกิดกิเลสประเภทบวก คืออยากได้วิบากดี (คือความสุข) อีก แล้วจิตก็จะทำกรรมดีต่อไปอีกเพื่อหวังจะได้วิบากดีอีก หรือเมื่อจิตทำกรรมชั่วลงไปแล้วได้รับวิบากชั่ว (คือทุกข์ใจ ร้อนใจ) จิตก็จะเกิดกิเลสประเภทลบ คือไม่อยากได้วิบากชั่วนั้นอีก แต่จิตก็ยังเกิดความอยากได้วิบากดีอยู่อีก ดังนั้นจิตก็ยังเกิดกิเลสระเภทบวกต่อไปเพื่อหวังจะได้วิบากดีอีก วนเวียนอยู่อย่างนี้เรื่อยไป ตลอดทั้งวันและตลอดทั้งชีวิต

ปรีณิพพานไปแล้ว คำสอนอริยสัจ ๔ ของพระองค์ก็ค่อยๆถูกกลืนไปด้วยคำสอนของศาสนาพราหมณ์ ที่มีอำนาจอยู่ในยุคนั้น จนทำให้อริยสัจ ๔ ของพระองค์ ถูกเข้าใจผิดไป

โดยหลักอริยสัจ ๔ ของพระพุทธเจ้า ได้ถูกตีความให้ผิดเพี้ยนไปจากหลักดั้งเดิมที่เป็นวิทยาศาสตร์ แล้วกลายมาเป็นอริยสัจ ๔ ที่เป็น **ไสยศาสตร์** ที่หมายถึง ความรู้ของคนที่ลับไหล หรือ คนที่ยังไม่ตื่น (คือยังไม่มีความตื่นปัญญา) **ที่มีแต่ความเชื่อ ที่ห้ามถาม ห้ามสงสัย พิสูจน์ไม่ได้ และนำมาใช้ดับทุกข์ในชีวิตปัจจุบันของเราไม่ได้** ซึ่งคำสอนที่ผิดเพี้ยนนี้ก็ได้ลึบทอดมาจนถึงเราในปัจจุบัน โดยชาวพุทธเกือบทั้งหมดไม่รู้ตัว ว่าคำสอนที่นับถืออยู่นี้เป็นพราหมณ์ ไม่ใช่พุทธแท้ๆ หรือไม่ใช่คำสอนที่แท้จริงของพระพุทธเจ้า มีเพียงชื่อเท่านั้นที่เป็นพุทธ แต่คำสอนส่วนใหญ่ กลับเป็นของพราหมณ์

พระพุทธเจ้าสอนให้ดับทุกข์ที่นี้และเดี๋ยวนี้

หลักอริยสัจ ๔ ของพระพุทธเจ้านี้ เป็นคำสอนเรื่องการปฏิบัติเพื่อดับทุกข์ของชีวิตในปัจจุบัน คือปัญหาสำคัญที่สุดหรือใหญ่หลวงที่สุด หรือน่ากลัวที่สุดของมนุษย์ทุกคนก็คือ ความทุกข์ของจิตใจในปัจจุบัน ดังนั้น**พระพุทธเจ้าจึงทรงสอนเรื่องที่เป็นประโยชน์สูงสุด ซึ่งก็คือเรื่องการดับทุกข์ของจิตใจในปัจจุบัน ที่เรียกว่า ดับทุกข์ที่นี้และเดี๋ยวนี้** คือความทุกข์มันเกิดที่ไหนหรือเมื่อไร ก็ดับมันที่นั่นหรือเมื่อนั้นทันที และเมื่อชีวิตมันมีความทุกข์ ก็ต้องปฏิบัติเพื่อให้ชีวิต หลุดพ้นจากความทุกข์ หรือ ไม่มีความทุกข์ไปจนตลอดชีวิต

ความเข้าใจผิดต่อหลักอริยสัจ ๔ ของพระพุทธเจ้า

ก่อนอื่นเราต้องเข้าใจก่อนว่า ชาวพุทธเกือบทั้งหมดในปัจจุบัน กำลังมีความเข้าใจที่ผิดต่อหลักอริยสัจ ๔ เป็นอย่างมาก จนเรียกได้ว่าจากหน้ามือกลายเป็นหลังมือเลยทีเดียว คือเข้าใจผิดไปว่า หลักอริยสัจ ๔ ของพระพุทธเจ้านี้ เป็นการปฏิบัติเพื่อสั่งสมบารมี (คุณสมบัติหรือพลังอำนาจที่จะทำให้บรรลุถึงนิพพาน) เอาไว้ เพื่อที่จะได้พ้นทุกข์ (หรือ นิพพาน) ในชาติต่อไป หรือในอีกหมื่นชาติแสนชาติ